

Lucy Dillon

*Vienišos
širdys
Meilė vizgina uodega*

Alma littera

Reičelė ką tik paveldėjo tai, ką Džeraldas Flintas „turėjo malonumą pavadinti nemažu turtu“, tačiau galvoje vis sukosi mintis, kad dabar ir ji, kaip teta Dotė, baigs gyvenimą kovodama su šunų plaukais ir valgydama pusgaminius. Kai tik pamėgindavo įsijausti į naująjį paveldėtojos vaidmenį ar paskaičiuoti tetos Dotės turto teikiamą naudą bei patį turtą, kurį sudarė šeimos namas, šunų prieglauda, šunys, šunys ir dar keletas šunų, priešais akis lyg kokia ekrano apsauga nuolat kankinamai sušmėžuodavo netikšos Oliverio veidas ir tamsios akys tą akimirką, kai ji parodė čekių, – iš pradžių tose akyse atsispindėjo nuostaba, paskui baimė, o visų paskiausia, jos siaubui, šmėstelėjo tokia išraiška, kurios prasmė tik dabar pradėjo aiškėti – tai buvo pasitenkinimas.

– Panele Filding, ar jūs vis dar klausotės?

Reičelė net sudrebėjo ir vėl pamėgino susikaupti. „Susiimk, – įsakė sau. – Jo nebėra. O tu čia. Tai labai svarbu.“

– Klausausi, pone Flintai, – atsakė ji, barbandama pieštuku į bloknotę. – Na, tiesą pasakius, gal ir nelabai. Ar galėtumėte tiesiog pasakyti, ką man, kaip testamentu vykdytojai, reikės daryti?

Džeraldas sėdėjo prie stalo, jam už nugaros kabojo milžiniška lyg paveikslas nuotrauka – keturi jo anūkai, kiek primenantys pelėdžiukus. Dešinėje sėdėjo šviesiaplaukė mergina, gal kokių dvidešimties metų, be abejo, Dotės šunų prieglaudos vadovė. Greta jos tupėjo nusiminęs juodai baltas borderkolis.

Reičelė niekaip negalėjo prisiminti, iš kur čia atsirado tas šuo. Betgi Dotė šeimoje ir garsėjo savo pakvaišimu dėl šunų (diagnozę „pakvaišimas“ nustatė Reičelės motina, tačiau Reičelei atrodė, kad pačiai Valerijai, turinčiai aistrą viską tvarkingai sandėliuoti, galima nustatyti daug rimtesnę diagnozę). Visai gali būti, kad šuo yra testamentu vykdytojo padėjėjas.

Reičelės užsisvajojimą apie Oliverį Džeraldas palaikė sielvartu dėl netekties.

– Suprantu, jums nelengva susikaupti, bet juk mes ir esam tam, kad jums padėtume. Aš pakartosiu, gerai?

Reičelė atsivertė naują bloknoto puslapį. Pataikė kaip tik ten, kur vakar, apimta pykčio, buvo pasidariusi darbų sąrašą: susikrauti daiktus, paskambinti pervežimo kompanijai, pakeisti spynas, užsisakyti bilietus atostogų kelionei ir paskubom atsivertė kitą.

Džeraldai kalbant Reičelė rašėsi pastabas. Ji galės paveldėti Dotės namus ir šunų prieglaudą tik užsakiusi turto įkainojimą, paskui advokatai dar atsiųs visokiausių dokumentų, mokesčių departamentas apskaičiuos palikimo mokesčius, bet nieko ji negaus, kol nesusimokės bent dalies šių mokesčių, ir taip toliau, ir panašiai. Net pareigingai rašydamosi visus šiuos punktus Reičelė niekaip negalėjo atsikratyti krūtinę spaudžiančio skausmo.

Dešimt jos gyvenimo metų išsisklaidė lyg dūmas. Geriausias, brandžiausias jos gyvenimo dešimtmetis. Daugiau niekada jos rankos nebėlies juodų Oliverio plaukų, visai nestilingai nubrauktų į šalį, tačiau vis tiek puikiai atrodančių. Tas jo kvapas po darbo, vyriško prakaito aromatas nuo baltų marškinių, kai ant kėdės numesdavo savo švarką aukso pamušalu...

– ...na, ir ,žinoma, Perlas? – pridūrė šviesiaplaukė mergina, pertraukdama Reičelės minčių vėrinėlį. Ji kalbėjo su australietišku akcentu, tad sakinyms nuskambėjo greičiau kaip klausimas, o ne teiginys. Plati maloni šypsena tarsi bylojo, kad šią palikimo dalį ji laiko geriausia.

Reičelė prisimerkusi nužvelgė auksinę grandinėlą su vardu trumparankovių marškinėlių iškirptėje. Megė.

– Atleiskite, neprisimenu, kad testamente būtų užsiminta apie šunį, – pradėjo ji žvilgčiodama į Džeraldą patvirtinimo. – Negi jis buvo paminėtas? Atsiprašau, praėjusi savaitė buvo tikras košmaras...

– Dotė man prisakė papasakoti jums apie Perlą, kai tik čia ateisite. – Megė parodė šunį, kuris sėdėjo jai prie kojų nuo pat susitikimo pradžios – klusnus, bet lyg ir nusiminęs, uodega ir ausys liūdnei nukabusios.

Jis atrodo susisielojęs net labiau už mane, tarsi prasikaltusi pagalvojo Reičelė.

– Perlui septyneri, jis borderkolių veislės. Dotė norėjo, kad jis atitektų jums. Ji ypač tai pabrėžė, ar ne, Perliuk? Turėsi puikius naujus namus.

Ji švelniai paglostė juodas kudlotas šuns ausis, ir šis glustelėjo jai prie kojos.

– Betgi aš nemyliu šunų, – ėmė ginčytis Reičelė. Jai prabilus, šuo pakėlė galvą. Reičelė vos neatšlijo, pamačiusi vaiduokliškas žydras lyg ledukai akis, kurios ėmė tyrinėti jos veidą, tarsi mėgindamos atpažinti. Ar tokios ir turėtų būti šunų akys? Rodės, žiūrėjo tiesiai į sielą ir suvokė, kad jai net kambarinių gėlių negalima patikėti.

– Dotė nebūtų palikusi jums Perlo, jei būtų maniusi, kad jūs jam netiksit. Ji puikiai sugebėjo parinkti žmonėms šunis, – labai rimtai paaiškino Megė. – Žmonės ji perprasdavo, vos jie peržengdavo slenkstį. Neišleisdavo savo globotinių su bet kuo, net jeigu tie žmonės maldaute maldaudavo.

Reičelė žvilgtelėjo į advokatą, tarsi laukdama, kad šis, stengdamasis paneigti šią absurdišką nesąmonę, bent kiek papurtys galvą, bet Džeraldas tik kaltai šyptelėjo.

– Ir man ji parinko porelę meilučių. Mes ją mėgdavom vadinti šunų advokate.

„Varge mano, – pagalvojo Reičelė. – Aš turbūt sapnuoju.“

– Ar čia jūsų šeimos bruožas? – pasiteiravo Megė. – Šunų užkalbėjimas?

– Kiek žinau, ne, – mandagiai atsakė Reičelė, bet paskui nusprendė paaiškinti plačiau. – Tiesą pasakius, ne. Tikrai ne. Vai-

kystėje mums neleido net auksinės žuvelės laikyti. Nežinau, iš kur atsirado Dotės meilė šunims.

Bet Dotė, šiaip ar taip, nebuvo tipiška Mosopų šeimos atstovė. Neištekėjo dvidešimt ketverių, niekada neturėjo vaikų ir įpročio reguliariai pasirodyti chereso ir vaisinių pyragų puotose, kurias rengdavo Reičelės motina Valerija. Betgi ir Reičelė panašiai elgdavosi. Labai gerai, kad Valerija, dar prieš Dotei persikraustant į Longhamptoną, dėl kažkokios paslaptingos vidutinio amžiaus užgaidos priprašė ją tapti Reičelės krikšto motina, bet, pasikeitus aplinkybėms, jai jau kartais imdavo atrodyti, kad mama įtaria dukrai kažkokiu būdu persidavus Dotės senmergystę.

– Atleiskite, kad sakau, bet judvi labai panašios, jūs ir Dorotė, – tarė Džeraldas tokiu balsu, lyg sakytų didžiausią komplimentą. – Na, bent jau išvaizda. Labai panaši...

Reičelė žinojo, ką jis dabar pasakys, visi sakydavo tą patį. Kad jos abi atrodo lyg karaliaus Eduardo laikų ekscentriškos sufražistės. Arba lyg prerafaelitų keršto angelai – tokiomis pat ilgomis nosimis, tamsiomis apskritomis akimis, visai nepanašios į rausvaskruostas lyg Anglijos rožės ir šviesiaplaukes Valeriją bei kitą jos dukrą Ameliją. Reičelė nuo pat vaikystės troško būti tokia pat graži kaip Amelija, ir tikrai Oliveris ją įtikino, kad jos pačios grožis ypatingas ir išliks iki pat senatvės.

– Nosis? – pamėgino padėti jam Reičelė.

– ...nosis... labai panaši, – šiaip ne taip užbaigė sakinį Džeraldas. Reičelė žinojo, kad ramaus jos veido išraiška kiek griežtesnė, nei jai pačiai norėtųsi. Jis pamėgino gelbėti padėtį. – Dorotė buvo nuostabi moteris, dažnai vaikštinėdavo kaimo apylinkėse su savo šunimis. Vis paspėliodavom, ar ji kartais nedirba žvalgybai, o gal dar kokiai... – padvejojo jis. – Tikriausiai turėjo reikšmės jos pasitikėjimas savimi.

– Tikriausiai, – liūdnai patvirtino Reičelė.

Oliveriui irgi visada patiko jos pasitikėjimas savimi. Susitiki-
muose su klientais ji atrodė nepriekaištingai – net pati buvo įti-
kėjusi, kad tai įgimtas bruožas, o ne nuolatinio kavos siurbimo,
o gal ir širdį svilinančio troškimo padaryti jam įspūdį pasekmė.

– Na, mes turime ką bendra, – pripažino Reičelė, bet širdis
ir vėl virptelėjo. – Tačiau tai tikrai ne šunys, labai atsiprašau. Rim-
tai kalbu, Mege, – pridūrė ji, pastebėjusi anapus stalo atlaidžią
šypsena. – Šuns aš net neturėčiau kur laikyti. Dažnai keliauju,
dirbu visą dieną. – Įtikinėdama Reičelė net rankas iškėlė.

Na, gerai, dabar ji jau nebedirba ir nebegyvena bute Čisiko
rajone, tačiau borderkolio vis tiek nesinori. Jos sritis – viešieji ry-
šiai, o ne vaikų darželis.

– Perlas – ne šiaip sau šuo. Jis tarsi... koks senas draugelis?
Tiesa, Perlai? Ir jei jau Dotė sumąstė, kad tiksite vienas kitam, va-
dinasi, jūsų draugystę laimina pats dangus. – Staiga linksma Me-
gės šypsena nublanko, nuoširdų veidą perkreipė siaubas. – Dieve,
kokia aš netaktiška, atleiskit man.

– Gal jau geriau, taip sakant, įteiksiu raktus nuo durų, – įsi-
terpė Džeraldas, pasinaudojęs proga pakeisti pokalbio temą, ir
pradėjo kuistis stalčiuje raktų. – Neabejoju, kad norėsite kuo
greičiau nusigauti iki Keturių Ažuolų ir apsidairyti, – pridūrė jis,
linkteldamas Megės pusėn. – Megė su malonumu padės jums su-
sigaudyti šunų prieglaudos reikaluose.

Staiga visa per pastarąją savaitę susikaupusi įtampa užgriuvo
ant pavargusios Reičelės galvos, ir, kaip visada, lygiai trečią valan-
dą. Ji ir vėl skausmingai panorė likti viena, su gero vyno buteliu,
po pūkine antklode, apsivilkusi patogiais naktiniais, o ne šiuo sti-
lingu sijonu, pjaute pjaunančiu taliją. Jį nusipirko, nes pasitaikė
išpardavimas, o jai labai patiko modelis, be to, vieniša, dirbanti,
per trisdešimtį perkopusi moteris privalo gerai rengtis, nes netu-
ri nuolat vemiančių vaikų, kurie tarsi suteikia teisę nusispjauti į
apdarus.

Paduodamas didžiulį ryšulį raktų su tvarkingomis kortelėmis, prirašytais dailiu Dotės raštu, Džeraldas nutaisė daugiau mažiau užjaučiamą miną.

– Dar yra laiškas, kurį Dorotė paliko testamentu vykdytojai kartu su raktais, tačiau galėsite perskaityti jį nuošaliai. – Ir padavė jai plonytį voka, o ji įsikišo jį į patį užrašų knygelės galą. – Kaip jau minėjau, galima sukviesti nekilnojamojo turto agentus, kad įvertintų turtą, atsiųstų blankus ir taip toliau. Gal jūs pati galėtumėte peržiūrėti nuosavybę, ar nėra kokių vertingų daiktų, o gal mums pasamdyti firmą, kuri viską įvertintų?

– Ne, aš pati peržiūrėsiu. Bet vis tiek ačiū.

Reičelė nužvelgė vieną pašnekovą, paskui kitą, galvodama, ką dabar derėtų pasakyti. Nepaisant visų trūkumų, Valerija tokiose situacijose puikiai susitvarkydavo. Visada žinojo, kokia intonacija ir ką sumurmėti. Laidotuvės, vestuvės, testamentų skaitymai – vos tik nukeipdavo senyvas giminaitis, ji iškart imdavosi veiksmų. Visas Dotės laidotuves ji suorganizavo iš kitos apygardos ir palaidojo ją greta jų tėvų, namuose, Lankašyre. Tikriausiai čia jau pačios Dotės užgaida, kad testamentu reikalai būtų tvarkomi Longhamptone, o testamentu vykdytoja pasirinkta Reičelė.

Iš visų Reičelės pažįstamų Valerija tikriausiai yra vienintelė, kuri galėtų įsižeisti, kad jai ant galvos niekas nesuvertė biurokratinės kebeknės.

Šuo spoksojo į ją savo liūdnomis žydromis akimis. Jis tupėjo visiškai ramiai, tačiau atrodė toks nusiminęs, kad Reičelei pradėjo vaidintis, jog ir jam, užuot kentus čia, tikriausiai norisi gulėti vienam, krepšyje, apsikabinus kaulą ar kokį kitą šunišką vyno butelio atitikmenį.

Megė pasimuistė.

– Ar galėčiau paprašyti paslaugos, mm... panele Filding?

– Vadinkit mane Reičele. Žinoma, galėtumėt, – atsakė Reičelė. Ji su malonumu atiduotų jai Perlą, kuris vis primintų Dotę. Bet, nelaimei, Megė norėjo visai ko kito.

– Gal pamétėtumėt mane iki Keturių Ažuolų? Jei tenai važiuojat?

– Žinoma. Vis tiek nelabai žinau kelio, – atsakė Reičelė. Ji šyptelėjo, nes žiūrint į Megę darėsi sunku nesišypsoti. Jos veidas buvo paslaugus ir labai malonus, vis dar įdegęs, nors lauke buvo niūrus temstančio vasario dangus. Megė, be abejo, labai mylėjo šunis.

Išėjus iš kontoros ir traukiant į automobilių aikštelę Megė smagiai plepėjo pati sau viena, o pamačiusi Reičelės automobilį net išsižiojo:

– Oho, nieko sau, čia jūsų? – puolė aikčioti, kai Reičelė, pyptelėjusi pulteliu, atrakino savo juodą reindžroverį. – Perlui tiks kuo puikiausiai! Perlai, tik pažvelk, kokį gražų mašinuką turi tavo nauja mamytė!

Reičelė net sudejavo, išgirdusi apie „naują mamytę“.

– Jis juk šuo ir aš jam ne mama, aišku?

Ji ranka persibraukė veidą ir stipriai sumerkė perštinčias akis. Nepradėjo aiškinti, kad dabar, kai neteko darbo, reindžroveris tikriausiai iškeliaus atgal į Londoną, vos tik jį nuomojanti kompanija suuos, kad darbą ji prarado.

Tiesiog reikės susirasti kitą darbą, priminė sau Reičelė. Su tavo gyvenimo aprašymu turėtų būti nesunku. Netgi nuosmukio laikais žmonėms reikia viešųjų ryšių specialistų. Ypač nuosmukio laikais.

Megė su Perlu įdėmiai žiūrėjo į ją, ir Reičelė negalėjo suprasti, kuris iš jų labiau trokšta įtikti – Megė ar Perlas. Ji jau ir pati gailėjosi pratrūkusiai.

– Atsiprašau. Klausyk, nežinau, kur jį patupdyti. Ar bagažinėje bus saugu?

– Tokio dydžio bagažinėje jam tikrai patiks. Pasisekė šelmiui, – atsakė Megė, atidarydama bagažinės dureles. – O, matau apsikrauti nemėgstat, – tarė pamačiusi du nedidelius Reičelės lagaminus ir dėžę, į kurią ši, išsikraustydama iš buto, buvo sumetusi visokį šlamštą. Ją liūdino dar vienas dalykas: per šitiek metų ji tik tiek tesugebėjo užgyventi. – Ilgai pas mus pabūsit?

– Nežinau. – Reičelė persibraukė pirštais plaukus, prisiminė žiląją sruogą ir atsiduso. – Šiuo metu, ko gero, neturiu jokių planų.

– Matot, kaip viskas klostosi? Kuo puikiausiai. – Megė paplekšnojo automobilio šoną. – Šok čia, Perliuk!

Perlas klusniai išoko į Reičelės bagažinę ir įsitaisė tarp dviejų odinių „Mulberry“ firmos lagaminų, sukrautų per vieną naktį. Reičelė taip ir matė, kaip juodi bagažinės apmušalai apselvia baltais plaukais, bet buvo pernelyg pavargusi, kad nervintųsi. Ji tik užtrenkė bagažinės duris ir atsidarė savašias.

– Dėkoju, kad sutikot pavežti. Autobusai šiose vietose gana nepatikimi, be to, jums čia tikriausiai gūdus kaimas, a? Kai iš Longhamptono pasuksite Hartlio link, pasakysiu, kur toliau važiuoti, – kalbėjo Megė, ropšdamasi į keleivio vietą. Jai teko netgi šiek tiek šoktelėti, nes buvo visa pėda žemesnė už Reičelę. Nutrintus džinsus Megė buvo susikišusi į kerzinius batus, o kai įsitaisė, Reičelė užuodė šunų kvapą ir „White musk“ kvėpalų dvelktelėjimą. – Nelabai toli nuo paties miesto, betgi jūs ir pati tai žinote, tiesa? – Megė patylėjo, o tada paklausė: – Ar tai ne jūsų telefonas skamba?

Tikrai jos. Grojo melodiją „Valkirijų skrydis“, o tai reiškė, kad kitame telefono gale – jos motina. Labai knietėjo apsimesti, kad negirdinti skambučio, kad vairuojanti, betgi Valerija žino šiandien ją buvus pas advokatą ir nesiliaus skambinusi. Skambinusi ir skambinusi. Geriau jau greičiau atsiliepti, pašnekėti ir baigti.

– Taip, – atsakė ji, kuisdamasi po rankinuką, – mano. Atleiskit, turiu atsiliepti. Aš greit. – Ji išlipo iš automobilio ir priglaudė prie ausies mobilųjį. – Alio, mama?

– Ar jau baigė su advokatais? Ar buvo kokia klaida testamente? – Valerija kalbėjo tiesiai šviesiai. – Mudu su tavo tėvu vis svarstėm, ir jis mano, kad turėtų būti Dotės tau paliktas laiškas, kuriame paaiškinta, kaip viską padalinti. Kai susitiksi su advokatais. Jis mano, kad tikriausiai buvo pigiau viską palikti tau, kad paskui pasidalintum su seserim, o ne daryti viską oficialiai.

Reičelė giliai įkvėpė. Šį pokalbį abi buvo pradėjusios prieš ke turias dienas, ir dabar Valerija jį tęsė tiksliai nuo tos vietos, kur paskutinį kartą baigė.

– Laiškas tikrai yra, mama, bet aš jo dar neatplėšiau. Ir būk gera, nesielk taip, lyg aš būčiau dėl viso šito kalta. Juk žinai, kad nieko tokio nesitikėjau. Amelija galės pasiimti, kas jai patiks. Nemanau, kad Dotė taip atkeršijo tau.

– Nesuprask neteisingai. Dotės aš nekaltinu, – pradėjo gintis motina, troškusi pasielgti tinkamai. Valerija visada elgdavosi tinkamai ir teisę abejoti pripažino visiems, netgi tuomet, jei tais žmonėmis nepasitikėdavo. Ypač tuomet, kai nepasitikėdavo. – Tokia jau toji Dotė – ji buvo pratusi gyventi viena, niekuo nesirūpindama, tačiau Amelija – ne toks žmogus. Greisei ir Džekui taip pat priklauso gauti po dovanėlę senelės seseriai atminti.

Reičelė nugalėjo norą iškloti, kad su gauja įvairiausio plauko šunų ant sprando nelabai pagyvėnsi laisvai ir nevaržomai. Ją siutino šeimos požiūris, kad jei jau neturi vaikų, tai, vadinasi, šlais-taisi po naktinius klubus ir darai, kas tik šauna į galvą.

– Gal jie norėtų po šunių? – paklausė pusiau rimtai. – Jų nemažai palikta.

Ji tarėsi girdinti, kaip Valerija pasipiktinusi kvėptelėjo už dviejų šimtų mylių.

– Ką? Ne! Kaip neatsakinga! O alergijos? Pirmiausia turėtum pasitarti su Amelija. Ne, ten turėtų būti sidabrinis plaukų šepetį komplektas, kuris labai tiktų Greisei, jis buvo mūsų motinos, o Džekui, kiek pamenu, Dotė mėgo žvejoti, tad manau, kad kažkur turėtų būti brangi meškerė. – Ji patylėjo. – Ir tik nepasakok Amelijai, kad apie tai užsiminiau, bet jai šiuo metu praverstų truputis pinigų. Auginti vaikus labai brangiai kainuoja. Neabejoju, kad Dotė turėjo šiokių tokių santaupų juodai dienai, tad galėtum...

– Liaukis, mama, – nutraukė ją Reičelė. – Šiuo klausimu galiu tave nuraminti. Pinigų nėra.

– Ką? – Valerijai, rodės, buvo sunku patikėti.

– Pinigų nėra. Yra namas, šunų prieglauda, bet kai sumokėsiu darbuotojams ir advokatui, grynųjų beveik neliks.

– Bet... kaip? Jai teko pusė pinigų už tėčio namą, o išleisti nebuvo kam, tik sau vienai!

Reičelė tarėsi girdinti tarp žodžių prasprūstančią nuoskaudą. Ji puikiai suprato, kad ne dėl pinigų. Valerija buvo kone nusikaltamai geraširdė, aišku, savotiškai, beveik kaip ir Dotė, tačiau ji rūpinosi ne gyvūnais, bet žmonėmis. Ji visiems padėdavo, visada kitais rūpindavosi labiau nei savimi, savo raudona fiesta vežiodavo senukus į ligoninę, apskalbdavo nebesusigaudančius vienišus kaimynus.

– Tikriausiai viską išleido šunims, mama, – atsakė Reičelė, žingsniuodama aplink automobilį. – Bet juk ji pati taip pasirinko.

Valerija aname gale visai nutilo, ir Reičelė suprato, kad ji skaičiuoja iki dešimties, užuot tuojau pat išpyškinusi, ką galvoja. Kažkur tolumoje pasigirdo kažkieno šūksmai.

– Ko nori, Kenai? A, tėtis sako, kad pasidairytum pas Dorotę... Ko? Na, sakyk! Akerio Bilko plokštelių.

Reičelė apsisuko ant kulno ir nužvelgė automobilyje vis dar sėdinčią Mege.

– Čia juk ne naudotų daiktų išpardavimas, – paprieštaravo ji. – Klausyk, kai testamentas bus oficialiai patvirtintas, galėsi atvažiuoti ir apsidairyti. Kaip manai?

– Nenorėčiau kartis ant sprando, be to, ir čia turiu ką veikti, ponios iš slaugos ligoninės be manęs nė žingsnio negali, o ir tavo tėvas... negaliu viską taip imti ir mesti, – suirzo Valerija.

O aš galiu, mintyse pridūrė Reičelė.

– Na ir? Ką ketini daryti? – neatlyžo Valerija. – Gal viską parduosi? Toks didelis namas reikalauja nemažai išlaidų, jei jame gyvenimi viena. Vis kartodavau tavo tėvui: juk tai milžiniškas namas, gerokai per didelis vienai Dotei.

Reičelė apžvelgė kitus automobilius aikštelėje prie advokatų kontoros, pastebėjo sidabrinį jaguarą, visai tokį pat kaip Oliverio, galvą lyg replėm suspaudė.

– Reičele? Ar vis dar klausaisi?

– Taip, mama, – atsakė ji, spausdama nosį ir stipriai užsimerkdama.

– Ar vis dar gyvenimi ten pat? Vakar vakare mėginau prisiskambinti tau į butą, bet neatsiliepei. Tu man niekada nieko nepasakoji, – jau švelniau kalbėjo Valerija. – Kai kurioms merginoms patinka pasikalbėti su mamomis. Amelija visada pasakoja naujienas apie vaikus, o aš niekada nežinau, ar tu namie, ar išvykus iš šalies.

– Dirbu iki nukritimo, mama, – atšovė Reičelė ir sumetė, kad reikėtų greičiau užbaigti šį pokalbį, kol neprasidėjo įprasti išvedžiojimai. Teks kada nors papasakoti ir apie darbo netekimą, gerai bent tai, kad nereikės aiškintis dėl išsiskyrimo su Oliveriu.

Prieš keletą metų, viską gerai apsvarsčiusi, Reičelė nusprendė, kad paprasčiau bus apsimesti vieniša ir kęsti nuolatinį Valerijos

zyzimą: „Susirastum pagaliau vyrą ir susitvarkytum gyvenimą“, nei aiškintis dėl santykių su tokiu netinkamu kandidatu į vyrus kaip Oliveris Riglis. Paradoksalu, bet vienintelė šeimos narė, žinojusi apie Oliverį, buvo Dotė, bet ir jai Reičelė papasakojo visiškai nedaug.

– Darbas – dar ne visas gyvenimas, – priminė jai Valerija, bet iš moters, nuo pat 1969-ųjų atsidėjusios vien namų tvarkymui (dėkui Dievui, tėtis – atsidavęs dantų gydytojas) šie žodžiai nuskambėjo visiškai neįtikinamai. – Juk tu nejaunėji.

– O kas jaunėja? – atržė Reičelė ir pajudėjo prie automobilio.

Atsisukusi tiesiai priešais nosį pamatė dvi žydras akis. Perlas žvelgė į ją pro bagažinės langą, ir Reičelė iš nustebimo net žengtelėjo ataturpa.

Jis sėdėjo lyg sargybinis, vieną priekinę leteną uždėjęs ant dėžės su jos daiktais, o galvą kiek pakreipęs, tarsi klausytusi, ką kalba Reičelės pašnekovė. Viena juoda ausis nulinkusi, o kita styro, matyti švelni rausva oda, nusėta baltais plaukeliais, atrodė, kad jis didžiuojasi galėdamas saugoti žemiškas jos gėrybes ir stengiasi įtikti, bet net nenumano, kad jo naujosios šeiminkės sujauktame gyvenime jam visiškai nėra vietos.

Staiga Reičelei širdį užplūdo gailestis, ir ji net pati nustebo pajutusi akyse ašaras.

Gal čia jau ankstyvos menopauzės simptomai, niūriai pagalvojo ji. Netikėta meilė gyvūnams. Gal taip kūnas praneša, kad tuoj nuaidės paskutinis švilpukas ir jau laikas apsirūpinti katėmis.

– Reičele! Sakyk ką nors! – Valerija dar nebuvo atsijungusi ir vis dar tikėjosi, kad Reičelė puls lieti širdį kaip jos sesuo Amelija.

– Vėliau paskambinsiu, mama, – atsakė Reičelė.

– Mums reikia šį tą aptarti, – nepasidavė Valerija.

– Ir nepamiršk Akerio Bilko plokštelių! – įsiterpė duslus šūksmas.

– Ir nepamiršk... – ėmė kartoti Valerija.

– Taip, – nutraukė ją Reičelė. – Girdėjau jį ir pirmą kartą.

Ji atsijungė, o Perlas anapus stiklo pradėjo lekuoti – rausvas liežuvis kyšojo iš burnos, snukis tarsi šypsojosi.

– Neįsijausk, – perspėjo ją Reičelė.